ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 5. marca 2009 *

Vo veci C-222/07,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Tribunal Supremo (Španielsko) z 18. apríla 2007 a doručený Súdnemu dvoru 3. mája 2007, ktorý súvisí s konaním:

Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA)

proti

Administración General del Estado,

za účasti:

Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales

* Jazyk konania: španielčina.

Radiotelevisión Española (RTVE),

Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Egeda),

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans (spravodajca), sudcovia J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris a L. Bay Larsen,

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. júla 2008,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA), v zastúpení: S. Muñoz Machado, abogado, a M. Cornejo Barranco, procuradora,

— Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales, v zastúpení: M. A. Albaladejo a M. E. Klimt, abogados, ako aj A. Blanco Fernández, procurador,

— Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (Egeda), v zastúpení: J. Suárez Lozano a M. Benzal Medina, abogados,

— španielska vláda, v zastúpení: N. Díaz Abad, splnomocnená zástupkyňa,

— belgická vláda, v zastúpení: C. Pochet, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci A. Berenboom a A. Joachimowicz, avocats,

— grécka vláda, v zastúpení: E.-M. Mamouna a O. Patsopoulou, splnomocnené zástupkyne,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a A.-L. During, splnomocnení zástupcovia,

— talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci F. Arena, avvocato dello Stato,

— rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,

— poľská vláda, v zastúpení: P. T. Kozek, splnomocnený zástupca,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: E. Montaguti, R. Vidal Puig a T. Scharf, splnomocnení zástupcovia,

— Autorité de surveillance AELE, v zastúpení: B. Alterskjær a L. Young, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 4. septembra 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 12 ES a 87 ES, ako aj článku 3 smernice Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. ES L 298, s. 23; Mim. vyd. 06/001, s. 224), zmenenej a doplnenej smernicou 97/36/ES Európskeho parlamentu a Rady z 30. júna 1997 (Ú. v. ES L 202, s. 60; Mim. vyd. 06/002, s. 321; ďalej len „smernica“).

2 Tento návrh bol podaný v súvislosti so žalobou, ktorou Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (združenie komerčných prevádzkovateľov televízneho vysielania, ďalej len „UTECA“) napadlo kráľovský dekrét ukladajúci prevádzkovateľom televízneho vysielania povinnosť vyhradiť jednak 5 % zo svojich prevádzkových príjmov

dosiahnutých v predchádzajúcom roku na financovanie tvorby európskych dlhometrážnych a krátkometrážnych kinematografických filmov a televíznych filmov a jednak 60 % z tohto financovania na tvorbu filmov, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov Španielskeho kráľovstva.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Dvadsiate šieste odôvodnenie smernice 89/552 stanovuje:

„… aby sa umožnila aktívna politika v prospech špecifického jazyka, zostane na členských štátoch, aby voľne stanovili podrobnejšie alebo prísnejšie pravidlá najmä na základe jazykových kritérií, pokiaľ takéto pravidlá sú v súlade s právom spoločenstva a najmä nie sú uplatniteľné pre retransmisiu televíznych vysielaní, ktoré pochádzajú z iných členských štátov."

4 Podľa odôvodnenia č. 7 smernice 97/36:

„… akýkoľvek súbor právnych predpisov, ktorý sa týka nových audiovizuálnych služieb, musí byť zlučiteľný s prvoradým cieľom tejto smernice, ktorým je vytvorenie sústavy právnych predpisov pre voľný pohyb služieb."

5 Odôvodnenie č. 44 smernice 97/36 stanovuje:

„… členským štátom sa ponecháva voľnosť, aby uplatnili pre prevádzkovateľov vysielania, na ktorých sa vzťahuje ich právomoc podrobnejšie a prísnejšie pravidlá v oblasti koordinovanej touto smernicou, vrátane medziiným pravidiel, ktoré sa vzťahujú na dosiahnutie cieľov jazykovej politiky…“.

6 V odôvodnení č. 45 smernice 97/36 sa uvádza:

„… cieľ podpornej audiovizuálnej produkcie v Európe je možné sledovať v členských štátoch v rámci organizovania ich televíznych služieb, medzi iným formou definovania poslania verejného záujmu pre niektoré vysielacie organizácie vrátane záväzku podstatne prispievať na investície pre európsku produkciu.“

7 Článok 3 ods. 1 smernice stanovuje:

„Členské štáty majú naďalej možnosť požadovať od prevádzkovateľov televízneho vysielania spadajúcich pod ich právomoc, aby vyhoveli podrobnejším a prísnejším pravidlám v oblastiach pôsobnosti tejto smernice.“

8 Článok 4 ods. 1 smernice stanovuje:

„Ak je to vhodné, členské štáty zabezpečia vhodnými prostriedkami, aby prevádzkovatelia vysielania rezervovali pre európske diela v zmysle článku 6 väčšinový podiel svojho vysielacieho času okrem času určeného pre spravodajstvo, športové podujatia, reklamu, teletextové služby a televíznu ponuku tovarov. Takýto percentuálny podiel, pokiaľ ide o medzinárodné, výchovné, kultúrne a estrádne záväzky prevádzkovateľa vysielania voči svojej diváckej verejnosti, sa má dosiahnuť postupne na základe vhodných kritérií."

9 Podľa článku 5 smernice:

„Ak je to vhodné, členské štáty vhodnými prostriedkami zabezpečia, aby prevádzkovatelia vysielania rezervovali aspoň 10 % svojho vysielacieho času, okrem času určeného pre spravodajstvo, športové podujatia, hry, reklamu teletextové služby a televíznu ponuku tovarov alebo ako druhá možnosť podľa uváženia členského štátu aspoň 10 % svojho programového rozpočtu pre európske diela vytvorené producentmi, ktorí sú nezávislí od prevádzkovateľov vysielania. Tento percentuálny podiel by sa mal vzhľadom na informačné, výchovné, kultúrne a estrádne záväzky prevádzkovateľa vysielania voči svojim divákom, dosiahnuť postupne na základe vhodných kritérií; musí sa dosiahnuť vzostup vybratím primeraného podielu novších diel, to znamená diel vysielaných za posledných päť rokov z ich produkcie [do piatich rokov od ich výroby — *neoficiálny preklad*]."

Vnútroštátna právna úprava

10 Kráľovský dekrét 1652/2004, ktorým sa schvaľuje nariadenie upravujúce povinné investície na predbežné financovanie európskych a španielskych dlhometrážnych a krátkometrážnych kinematografických filmov a televíznych filmov (Real decreto 1652/2004 por el que se aprueba el Reglamento que regula la inversión obligatoria para la financiación anticipada de largometrajes y cortometrajes cinematográficos y películas para televisión, europeos y españoles), z 9. júla 2004 (BOE č. 174, z 20. júla 2004, s. 26264) čiastočne vykonáva španielsku právnu úpravu v oblasti televízneho vysielania a kinematografie. Túto právnu úpravu tvorí zákon č. 25/1994, ktorým bola do španielskeho právneho poriadku prebratá smernica 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ley 25/1994 por la que se incorpora al ordenamiento jurídico español la Directiva 89/552/CEE del Consejo, sobre la coordinación de disposiciones legales, reglamentarias y administrativas de los Estados miembros relativas al ejercicio de la actividad de radiodifusión televisiva), z 12. júla 1994 (BOE č. 166, z 13. júla 1994, s. 22342), zmenený a doplnený zákonom č. 22/1999 zo 7. júna 1999 (BOE č. 136, z 8. júna 1999) a neskôr druhým dodatkom zákona č. 15/2001 o podpore a propagácii kinematografie a audiovizuálneho sektora (Ley 15/2001 de fomento y promoción de la cinematografía y el sector audiovisual) z 9. júla 2001 (BOE č. 164, z 10. júla 2001, s. 24904).

11 Podľa článku 5 ods. 1 zákona č. 25/1994, zmeneného a doplneného zákonom č. 22/1999:

„Prevádzkovatelia televízneho vysielania vyhradia 51 % svojho ročného vysielacieho času vysielaniu európskych audiovizuálnych diel.

Na účely splnenia tejto povinnosti vyhradia každoročne minimálne 5 % z celkových príjmov dosiahnutých v predchádzajúcom účtovnom roku v súlade s ich hospodárskym výsledkom na financovanie európskych dlhometrážnych kinematografických filmov a televíznych filmov.“

12 Po zmenách vykonaných druhým dodatkom zákona č. 15/2001 bol článok 5 ods. 1 druhý pododsek uvedeného zákona nahradený nasledujúcimi ustanoveniami:

„Prevádzkovatelia televízneho vysielania, ktorí majú edičnú zodpovednosť za televízne kanály, ktorých programová skladba zahŕňa dlhometrážne kinematografické filmy súčasnej produkcie, t. j. filmy, ktoré nie sú staršie ako sedem rokov, vyhradia každoročne minimálne 5 % z celkových príjmov dosiahnutých v predchádzajúcom účtovnom roku v súlade s ich hospodárskym výsledkom na predbežné financovanie tvorby európskych dlhometrážnych a krátkometrážnych kinematografických filmov a televíznych filmov, vrátane prípadov uvedených v článku 5 ods. 1 zákona o podpore a propagácii kinematografie a audiovizuálneho sektora. 60 % z uvedeného financovania bude použitých na tvorbu filmov, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov Španielska.

Na tieto účely sa pod pojmom televízne filmy rozumejú audiovizuálne diela podobných vlastností ako dlhometrážne kinematografické filmy, t. j. jednotné diela s konečným rozuzlením deja, ktorých dĺžka presahuje šesťdesiat minút, pričom ich špecifikom je, že ich komerčné využívanie nezahŕňa premietanie v kinách; pod pojmom prevádzkové príjmy sa rozumejú príjmy pochádzajúce z programovej skladby a prevádzkovania televízneho kanálu alebo televíznych kanálov, pri ktorých vzniká uvedená povinnosť, pričom tieto príjmy vyplývajú z účtovne overeného podnikového výsledku.

Vláda môže po vypočutí všetkých dotknutých sektorov prostredníctvom všeobecne záväzného vykonávacieho predpisu stanoviť dĺžku trvania audiovizuálneho diela potrebnú na to, aby toto dielo bolo možné považovať za televízny film.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

13 UTECA napadla kráľovský dekrét 1652/2004 žalobou podanou na Tribunal Supremo. Vo svojej žalobe navrhuje určiť, že tak kráľovský dekrét, ako aj ustanovenia, o ktoré sa tento dekrét opiera, nie sú uplatniteľné, pričom tvrdí, že povinnosti financovania, ktoré ukladajú, porušujú nielen niektoré ustanovenia španielskej ústavy, ale rovnako aj niektoré ustanovenia práva Spoločenstva.

14 S návrhmi UTECA vyjadrili svoj nesúhlas Administración General del Estado (španielska štátna správa), ako aj Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales Españoles (združenie španielskych producentov audiovizuálnych diel) a Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (spoločnosť spravujúca práva producentov audiovizuálnych diel). Dve posledné uvedené organizácie obhajujú v konaní platnosť napadnutých ustanovení.

15 Keďže mal Tribunal Supremo pochybnosti, jednak pokiaľ ide o hranice, v rámci ktorých sú členské štáty oprávnené prijať prísnejšie a podrobnejšie pravidlá v oblastiach pôsobnosti smernice, najmä s ohľadom na článok 3 ods. 1 uvedenej smernice, a jednak pokiaľ ide zlučiteľnosť povinnosti vyhradiť 60 % z povinného financovania na diela, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov Španielskeho kráľovstva, s článkami 12 ES a 87 ES, rozhodol konanie prerušiť a Súdnemu dvoru položiť nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Umožňuje článok 3 smernice… členským štátom, aby prevádzkovateľom televízneho vysielania uložili povinnosť vyhradiť určitý percentuálny podiel zo svojich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov?

2. V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku: Je vnútroštátny predpis, ktorý okrem stanovenej povinnosti predbežného financovania vyhradzuje 60 % z tohto povinného financovania pre diela, ktorých pôvodné znenie je v španielskom jazyku, zlučiteľný s touto smernicou a s článkom 12 ES v spojení s ďalšími ustanoveniami, na ktoré odkazuje?

3. Predstavuje povinnosť, ktorú vnútroštátny predpis ukladá prevádzkovateľom televízneho vysielania, vyhradiť určitý percentuálny podiel svojich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie kinematografických filmov, pričom 60 % tejto sumy musí byť osobitne použitých na diela s pôvodným znením v španielskom jazyku, ktoré sú prevažne vyrábané španielskym filmovým priemyslom, štátnu pomoc v prospech tohto priemyslu v zmysle článku 87 ES?“

O prvej a druhej otázke

16 Svojou prvou a druhou prejudiciálnou otázkou, ktoré je potrebné skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či smernica, a konkrétne jej článok 3 a článok 12 ES sa majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje opatrenie členského štátu, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, ktoré prevádzkovateľom televízneho vysielania ukladá povinnosť vyhradiť 5 % z prevádzkových príjmov na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov, a presnejšie vyhradiť 60 % z uvedených 5 % na financovanie diel, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov tohto členského štátu.

17 V prvom rade treba konštatovať, že smernica neobsahuje žiadne ustanovenie upravujúce otázku, v akom rozsahu môže členský štát uložiť prevádzkovateľom televízneho vysielania povinnosť vyhradiť časť ich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov alebo filmov, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov tohto členského štátu. Najmä články 4 a 5 smernice tento prípad neriešia.

18 Ďalej podľa článku 3 ods. 1 smernice majú členské štáty naďalej možnosť požadovať od prevádzkovateľov televízneho vysielania spadajúcich pod ich právomoc, aby vyhoveli podrobnejším alebo prísnejším pravidlám v oblastiach pôsobnosti tejto smernice. Pri výkone tejto právomoci sú však povinné rešpektovať základné slobody zaručené Zmluvou ES (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. októbra 1999, ARD, C-6/98, Zb. s. I-7599, bod 49, a zo 17. júla 2008, Corporación Dermoestética, C-500/06, Zb. s. I-5785, bod 31).

19 Napokon je potrebné pripomenúť, že smernicou nebola vykonaná úplná harmonizácia pravidiel týkajúcich sa oblasti jej pôsobnosti, ale smernica iba stanovuje minimálne požiadavky na vysielania, ktoré majú pôvod v Európskom spoločenstve, a ktoré sú určené na príjem na jeho území (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. februára 1995, Leclerc-Siplec, C-412/93, Zb. s. I-179, bod 29 a 44, ako aj z 9. júla 1997, De Agostini a TV-Shop, C-34/95 až C-36/95, Zb. s. I-3843, bod 3).

20 Z toho vyplýva, že bez ohľadu na otázku, či opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, spadá do oblastí pôsobnosti smernice, členské štáty sú v zásade naďalej oprávnené prijať takéto opatrenia, za predpokladu, že budú rešpektovať základné slobody zaručené Zmluvou.

21 Za týchto okolností je potrebné preskúmať, či uvedené opatrenie rešpektuje tieto základné slobody.

22 Pokiaľ ide o opatrenie členského štátu, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, ktoré spočíva v povinnosti prevádzkovateľov televízneho vysielania vyhradiť 5 % zo svojich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov, spis predložený Súdnemu dvoru neobsahuje žiadne informácie, z ktorých by bolo možné usúdiť, že takéto opatrenie v praxi predstavuje obmedzenie niektorej zo základných slobôd zaručených Zmluvou.

23 Navyše je potrebné zdôrazniť, že zo znenia odôvodnenia č. 7 v spojení s odôvodnením č. 45 smernice 97/36 vyplýva, že hlavným cieľom tejto smernice je vytvorenie právneho rámca pre slobodné poskytovanie služieb, pričom ako cieľ je súčasne uvedený aj cieľ „podpory audiovizuálnej produkcie v Európe“, ktorý možno dosiahnuť najmä prostredníctvom „povinnosti podstatne prispievať na investície pre európsku produkciu“.

24 Naopak, pokiaľ ide o opatrenie, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, ktoré spočíva v povinnosti vyhradiť na tvorbu diel, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov dotknutého členského štátu, 60 % z uvedených 5 % prevádzkových príjmov určených na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov, takéto opatrenie, ako to zdôraznila generálna advokátka v bodoch 78 až 87 svojich návrhov, predstavuje obmedzenie viacerých základných slobôd, a to slobodného poskytovania služieb, slobody usadiť sa, voľného pohybu kapitálu a voľného pohybu pracovníkov.

25 Takéto obmedzenie základných slobôd zaručených Zmluvou môže byť odôvodnené, ak sa opiera o naliehavé dôvody všeobecného záujmu, pokiaľ je spôsobilé zabezpečiť dosiahnutie cieľa, ktorý sleduje, a pokiaľ nejde nad rámec toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné (rozsudok z 13. decembra 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a i., C-250/06, Zb. s. I-11135, bod 39 a citovaná judikatúra).

26 Dotknuté opatrenie vo veci samej sa podľa názoru španielskej vlády opiera o kultúrne dôvody ochrany mnohojazyčnosti v Španielsku.

27 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor uznal ako naliehavý dôvod všeobecného záujmu cieľ sledovaný členským štátom, ktorým je ochrana a podpora jedného alebo viacerých úradných jazykov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. novembra 1989, Groener, C-379/87, Zb. s. 3967, bod 19, ako aj United Pan-Europe Communications Belgium a i., už citovaný, bod 43).

28 Generálna advokátka v bode 91 svojich návrhov zdôraznila, že legitímnosť takéhoto cieľa uznal tiež zákonodarca Spoločenstva, ako to vyplýva z dvadsiateho šiesteho odôvodnenia smernice 89/552 a odôvodnenia č. 44 smernice 97/36.

29 Pritom sa opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, v rozsahu, v ktorom ukladá povinnosť investovať do tvorby kinematografických a televíznych filmov, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov tohto členského štátu, ukazuje ako spôsobilé zabezpečiť dosiahnutie takéhoto cieľa.

30 Rovnako nie je zjavné, že by takéto opatrenie za okolností sporu vo veci samej išlo nad rámec toho, čo je na dosiahnutie uvedeného cieľa nevyhnutné.

31 Opatrenie členského štátu, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej tým, že prevádzkovateľom televízneho vysielania ukladá povinnosť vyhradiť na tvorbu diel, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov dotknutého členského štátu, 60 % z uvedených 5 % prevádzkových príjmov určených na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov, sa totiž po prepočítaní týka 3 % prevádzkových príjmov týchto prevádzkovateľov. Spis predložený Súdnemu dvoru pritom neobsahuje žiadne informácie, z ktorých by bolo možné usudzovať, že tento percentuálny podiel je neprimeraný vo vzťahu k cieľu, ktorý má byť dosiahnutý.

32 Okrem toho, na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia Európskych spoločenstiev, opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, nejde nad rámec toho, čo je na dosiahnutie sledovaného cieľa nevyhnutné, len preto, že nestanovuje kritériá umožňujúce kvalifikovať dotknuté diela ako „kultúrne produkty“.

33 Keďže jazyk a kultúra sú v skutočnosti vnútorne spojené, ako zdôrazňuje najmä Dohovor o ochrane a podpore rozmanitosti kultúrnych prejavov, prijatý na generálnej konferencii Unesco, ktorá sa konala 20. októbra 2005 v Paríži, a schválený v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2006/515/ES z 18. mája 2006 (Ú. v. EÚ L 201, s. 15), ktorý v štrnástom odôvodnení preambuly uvádza, že „jazyková rozmanitosť je základným prvkom kultúrnej rozmanitosti", netreba vychádzať z toho, že cieľ sledovaný členským štátom spočívajúci v ochrane a podpore jedného alebo niekoľkých jeho úradných jazykov sa musí nevyhnutne spájať s ďalšími kultúrnymi kritériami, aby bolo možné odôvodniť obmedzenie niektorej zo základných slobôd zaručených Zmluvou. Navyše Komisia nevedela v rámci tohto konania upresniť, o aké kritériá konkrétne má ísť.

34 Opatrenie členského štátu, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, nejde nad rámec toho, čo je na dosiahnutie sledovaného cieľa nevyhnutné, už preto, že subjektmi, ktoré majú prospech z dotknutého financovania, sú prevažne kinematografické produkčné spoločnosti usadené v tomto členskom štáte.

35 Ako to totiž zdôraznila generálna advokátka v bode 110 svojich návrhov, kritérium takéhoto opatrenia je jazykové kritérium.

36 Pritom skutočnosť, že takéto kritérium by mohlo predstavovať výhodu pre kinematografické produkčné spoločnosti, ktoré pracujú v jazyku, na ktorý sa uvedené kritérium vzťahuje, a teda ktoré prakticky môžu pochádzať prevažne z členského štátu, v ktorom je tento jazyk úradným jazykom, sa zdá byť zahrnutá v sledovanom cieli. Takáto situácia sama osebe nemôže byť dôkazom neprimeranosti dotknutého opatrenia vo veci samej bez toho, aby sa vytratil jeho zmysel, a to uznať cieľ sledovaný členským štátom chrániť a podporovať jeden alebo viaceré úradné jazyky za naliehavý dôvod všeobecného záujmu.

37 Nakoniec, pokiaľ ide o článok 12 ES, ktorého výklad rovnako vnútroštátny súd požaduje a ktorý sa týka všeobecnej zásady zákazu diskriminácie z dôvodu štátnej príslušnosti, treba zdôrazniť, že toto ustanovenie sa uplatňuje samostatne len v prípadoch upravených právom Spoločenstva, pre ktoré Zmluva nestanovuje osobitné pravidlo zákazu diskriminácie (rozsudok z 11. januára 2007, Lyyski, C-40/05, Zb. s. I-99, bod 33 a citovaná judikatúra).

38 Zásada zákazu diskriminácie bola realizovaná v oblastiach voľného pohybu pracovníkov, slobody usadiť sa, slobodného poskytovania služieb a voľného pohybu kapitálu, resp. článkom 39 ods. 2 ES a článkami 43 ES, 49 ES a 56 ES (pozri k článku 39 ods. 2 ES rozsudok Lyyski, už citovaný, bod 34; k článku 49 ES, rozsudok z 11. decembra 2003, AMOK, C-289/02, Zb. s. I-15059, bod 26, a k článkom 43 ES a 56 ES rozsudok z 10. januára 2006, Cassa di Risparmio di Firenze a i., C-222/04, Zb. s. I-289, bod 99).

39 Keďže z vyššie uvedeného vyplýva, že opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, sa nezdá byť v rozpore s uvedenými ustanoveniami Zmluvy, nemôže byť ani ďalej považované za opatrenie odporujúce článku 12 ES.

40 Vzhľadom na uvedené je na prvú a druhú otázku potrebné odpovedať tak, že smernica, konkrétne jej článok 3, ako aj článok 12 ES sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, ktoré prevádzkovateľom televízneho vysielania ukladá povinnosť vyhradiť 5 % z ich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov, a presnejšie vyhradiť 60 % z uvedených 5 % na diela, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov tohto členského štátu.

O tretej otázke

41 Svojou treťou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 87 ES sa má vykladať v tom zmysle, že opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, ktoré prevádzkovateľom televízneho vysielania ukladá povinnosť vyhradiť 5 % z ich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov, a presnejšie vyhradiť 60 % z uvedených 5 % na diela, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov tohto členského štátu, je štátnou pomocou poskytnutou v prospech filmového priemyslu tohto členského štátu.

42 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa pre kvalifikovanie opatrenia ako štátnej pomoci vyžaduje, aby boli splnené všetky podmienky uvedené v článku 87 ES, a to po prvé musí ísť o financovanie štátom alebo zo štátnych prostriedkov, po druhé toto opatrenie musí byť spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi, po tretie musí prinášať zvýhodnenie tomu, v prospech koho bolo určená a po štvrté musí narúšať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže (rozsudok z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Zb. s. I-7747, body 74 a 75 a citovaná judikatúra).

43 Konkrétne z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že za štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES sa považuje iba zvýhodnenie poskytnuté priamo alebo nepriamo zo štátnych prostriedkov. V tomto ustanovení totiž rozlišovanie medzi „pomocou poskytovanou členským štátom“ a „pomocou poskytovanou… zo štátnych prostriedkov“ neznamená, že všetky výhody poskytované štátom predstavujú pomoc bez ohľadu na to, či sú alebo nie sú financované zo štátnych prostriedkov, ale jeho cieľom je začleniť do tohto pojmu tak výhody priamo poskytované štátom, ako aj výhody poskytované prostredníctvom verejných alebo súkromných inštitúcií, ktoré tento štát zriadil alebo poveril (rozsudok z 13. marca 2001, PreussenElektra, C-379/98, Zb. s. I-2099, bod 58 a citovaná judikatúra).

44 Pritom nič nenasvedčuje tomu, že zvýhodnenie, ktoré filmovému priemyslu členského štátu zabezpečuje opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo

veci samej, predstavuje zvýhodnenie poskytnuté priamo štátom alebo verejnou či súkromnou inštitúciou, ktorú tento štát zriadil alebo poveril.

45 Takéto zvýhodnenie totiž vyplýva zo všeobecnej právnej úpravy ukladajúcej tak verejným, ako aj súkromným prevádzkovateľom televízneho vysielania povinnosť vyhradiť časť svojich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie kinematografických a televíznych filmov.

46 Navyše, ak sa opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, uplatní na verejných prevádzkovateľov televízneho vysielania, nie je zjavné, že by dotknuté zvýhodnenie záviselo od kontroly týchto prevádzkovateľov vykonávanej verejnou mocou alebo od príkazov verejnej moci dávaných týmto prevádzkovateľom (pozri analogicky rozsudok z 2. februára 1988, Kwekerij van der Kooy a i./Komisia, 67/85, 68/85 a 70/85, Zb. s. 219, bod 37).

47 Vzhľadom na uvedené je na tretiu prejudiciálnu otázku potrebné odpovedať tak, že článok 87 ES sa má vykladať v tom zmysle, že opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, ktoré prevádzkovateľom televízneho vysielania ukladá povinnosť vyhradiť 5 % z ich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov, a presnejšie vyhradiť 60 % z uvedených 5 % na diela, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov tohto členského štátu, nie je štátnou pomocou poskytnutou v prospech filmového priemyslu tohto členského štátu.

O trovách

48 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. **Smernica Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania, zmenená a doplnená smernicou 97/36/ES Európskeho parlamentu a Rady z 30. júna 1997, a konkrétne jej článok 3, ako aj článok 12 ES sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, ktoré prevádzkovateľom televízneho vysielania ukladá povinnosť vyhradiť 5 % zo svojich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov, ako aj presnejšie vyhradiť 60 % z uvedených 5 % na diela, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov tohto členského štátu.**

2. **Článok 87 ES sa má vykladať v tom zmysle, že opatrenie prijaté členským štátom, akým je dotknuté opatrenie vo veci samej, ktoré prevádzkovateľom televízneho vysielania ukladá povinnosť vyhradiť 5 % zo svojich prevádzkových príjmov na predbežné financovanie európskych kinematografických a televíznych filmov a presnejšie vyhradiť 60 % z uvedených 5 % na diela, ktorých pôvodné znenie je v niektorom z úradných jazykov tohto členského štátu, nie je štátnou pomocou poskytnutou v prospech filmového priemyslu tohto členského štátu.**

Podpisy